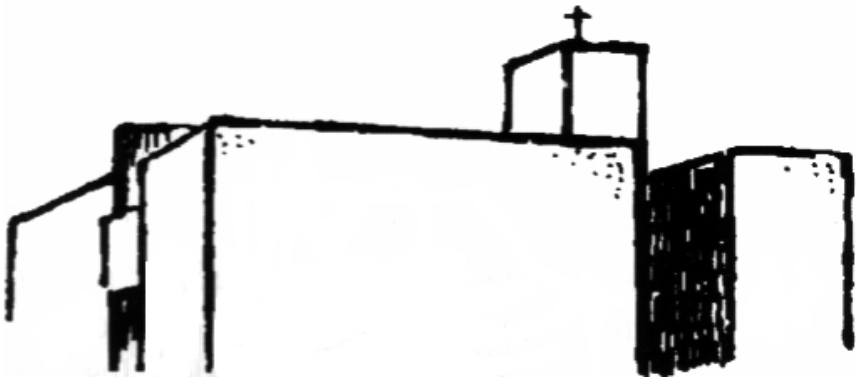

HALLVARDSVAKA

Menighetsblad for St. Hallvard Nr. 4/07 23. årg.

Foto: Lasse Borgen

Kommer kongene igjen?

se side 28

Du skal leve og vokse

Ofte blir julens budskap tildekket av litt for «høystemte» ord som kanskje ikke berører oss. De kan lett bli tomme ord i forhold til vår egen livssituasjon.

Under en retrett hos St Josephsøstrene nå i adventstiden oppdaget jeg følgende tekst i profeten Esekiel (16, 4-6). Denne teksten tror jeg vil kunne nå oss alle uansett hvilken situasjon vi er i. Den talte iallefall til meg og til min livssituasjon nå ved begynnelsen av adventstiden. Derfor vil jeg dele den med dere.

Den dagen du ble født,
ble ikke navlestrengen skåret over;
du ble ikke vasket ren med vann,
ikke gnidd inn med salt og ikke
svøpt i kluter.
Ingen hadde medynk med deg, så
de gjorde noe slikt for deg, fordi de
syntes synd på deg.
Nei, de kastet deg ut på marken, fordi
de fikk motvilje mot deg den dagen du ble født.
Da gikk jeg forbi og så deg der du lå og
sprellet i ditt blod.
Og jeg sa til deg:
«Du som ligger der i ditt blod, skal leve;
du skal leve og vokse».

Kanskje bør vi minne hverandre på, at uansett hvordan vi har det, om vi er glade eller nedstemte, så er Gud akkurat der vi er.

Strever vi av ulike grunner, kjenner oss avvist eller glemt, ensom, bekymret for en i familien, vansker i ekteskapet, sykdom osv, så er Gud der, ja, han kommer forbi også i advents- og juletiden og sier til oss: ***Du skal leve; du skal leve og vokse.***
Han møter oss med andre ord der vi er og ikke der vi føler at vi burde være.

Velsignet advents - og juletid ønsker jeg dere alle.

~~ Aslaug Espe ~~

Innholdsfortegnelse

Du skal leve og vokse	2
Ikke rom i herberget	4
Broder Frans	11
Barn	12
Når jeg trenger å snakke med noen	13
Våre hellige rom	16
Intervju med Frode Eidem i Vårt Land	17
Med legfransiskanerne til Assisi	18
Mitt liv som ministrant	23
Jubileumsår	24
Adventsaksjonen 2007	25
Messer i julen	26
Den hellige Elisabeth av Ungarn	27
Enerhaugnytt	29

Vårt fargerike fellesskap

Ikke rom i herberget

av Aslaug Espe

En fantastisk, liten dame

«Kjenner du Vlasta?» , spurte Bohumil, en tsjekkisk venn, meg for mange år siden.
«Nei, dessverre», svarte jeg.
«Å, hun er en fantastisk dame. Du må bli kjent med henne», fortsatte han og begynte å fortelle om Vlasta.

En tid senere «oppdaget» jeg henne i kirken. Hun satt på en av de første benkeradene. Nå vet jeg hvem hun er og fikk lyst til å intervjue henne om den lange veien hjem - til Norge.

Vlasta - født og oppvokst i Sør - i Tsjekkia følte at hun kom hjem da hun kom til «Det tsjekkiske huset» i Oslo i 1961.

Hvorfor kom dere til Norge?

I 1949 tok kommunistregimet makten i Tsjekoslovakia. Vi var politiske flyktninger. Mannen min hjalp noen venner over grensen til Østerrike. En dag kom det takkebrev fra vennene. Da sa postmannen til oss: «Hvis dere vil unngå å bli fengslet, må dere komme dere over grensen til Østerrike». Mannen min, Rudolf, planla å dra først sammen med en venn. De avtalte å møtes nær grensen, men vennen dukket ikke opp. Mannen min kom tilbake og ville at vi skulle reise sammen. Neste dag dukket vennen opp og forklarte grunnen til at han ikke kom som avtalt: Kona var blitt syk og måtte på sykehus. Han fortalte også at hun ville være hjemme igjen om et par dager. Da bestemte vi oss for å dra alle fire.

Wien

Flukten var farlig for grensene på den tid var strengt overvåket. Først tok vi tog, men ikke helt fram. Vi hoppet av før vi kom til selve stasjonen. Etterpå gikk vi hele dagen. Da vi endelig kom over grensen, oppdaget vi et alter som stod langs veien, med et stort kors. Vi knelte alle fire ned foran korset og takket Gud for at han haddet hjulpet oss over grensen til Østerrike. Det vi da ikke visste var at vi hadde havnet i den «russiske» sonen, så risikoen for å bli tatt var ganske stor. Heldigvis gikk alt bra og vi kom helskinnet til Wien. Vi hadde med adressen til en venn og ved hjelp av ham kom vi til «et tsjekkisk folkets hus». På den tid var IRO, en flyktningeorganisasjon, i Wien. Der måtte vi registrere oss. Så måtte vi bare vente på å bli «plukket ut» slik at vi kunne dra videre. Vi ønsket å dra til Australia. Vi ventet og ventet og ble i Wien i 2 år. Ekteparet vi hadde reist sammen med fra Tsjekkia, kom seg videre til Australia. Jeg ble gravid og vi kunne ikke dra til Australia. Zdenek, vårt første barn, ble født.

Salzburg

Flyktningeorganisasjonen IRO ble overtatt av en annen organisasjon som holdt til i Salzburg. Dermed måtte vi flytte fra Wien. Sønnen vår, Zdenek var nå 10 måneder gammel. Da fikk vi, sammen med 17 andre flyktninger hjelp til å komme fra russisk til amerikansk sone i Salzburg. Vi måtte igjen vandre om natten. Det regnet og det var langt å gå. Vi måtte bære Zdenek og etterhvert begynte han å gråte. Hva kunne jeg gjøre? Jeg satte meg til slutt bare ned i grøftekanten og ammet ham. Vi måtte bare ikke bli oppdaget.

Vi kom til en flyktningeleiren Helbrun. Det var det verste som kunne hendt oss. Da vi kom dit, ble vi vist rundt i leiren og kom til slutt til kjøkkenet. Jeg la barnet mitt på bordet, sank ned på en stol og brast i gråt. Kjøkkensjefen var ei tysk dame. « Hvorfor gråter du?», spurte hun. « Du burde være glad. Du er trygg nå». Hun skjønte ikke at jeg var dødssliten og at det var grunnen til at jeg brast sammen i gråt. Jeg var også bekymret for hvor vi skulle sove. Leiren i Salzburg var forferdelig, skitten, overfylt av mennesker fra ulike nasjoner og svært dårlig vedlikeholdt.
Men Gud hadde ikke forlatt oss. Da vi gikk rundt i leiren traff vi en venn som vi hadde blitt kjent med i Wien. Han tok oss med til et lite sted der han bodde med sin familie. De hadde to barn. Vi fikk et lite hotellrom der og min mann måtte arbeide der som betaling. Men vi kunne ikke være der lenge. Etter 1 1/2 måned flyttet vi og familien som hadde hjulpet oss tilbake til leiren. Der fikk vi et rom på deling.

Det var skittent der med store hull i gulvet. Når vi slo av lyset om kvelden falt også veggdyr ned på oss. Jeg kunne ikke sove. Jeg måtte passe på at veggdyrene ikke fikk bite seg fast i barnet mitt og suge blod. En natt holdt jeg på å fange veggdyrene som falt ned på barnevognen. Jeg talte dem og kom til 116!
En familie vi ble kjent med i leiren hadde limt aviser på veggene for å holde veggdyrene borte. Men vi hadde hverken lim eller aviser så vi kunne ikke gjøre det. Vi fikk vite at det hjalp å ha lyset på om natten. Da holdt iallefall rottene seg borte og veggdyrene likte heller ikke lys eller dagslys.
Vi ble i leiren i 9 måneder.

En dag kom en norsk kommisjon til Salzburg. De ville ha arbeidsfolk til Norge. De ønsket, skogsarbeidere, grafikere, ja, også en skredder. Vi hadde søkt om utreisetillatelse til USA. Men jeg var gravid i 7. måned og vi ønsket ikke å fortsette å vente i leiren. Defor søkte mannen min stillingen som skredder i Norge. I løpet av 14 dager var vi på vei til Norge. I Hamburg ventet ei norsk dame på oss. Hun var gift med en tysker. Hun lovte å hjelpe oss. Hun skulle kontakte Røde Kors både i København og Oslo og be noen om å møte oss.

København
Ingen ventet på oss på jernbanestasjonen i København. Vi kunne snakke tysk og fikk vite hvor Røde Kors – kontoret lå, men kontoret var stengt. Den natten overnattet vi på venteværelset på jernbanestasjonen.

Ikke rom i herberget i Oslo
Vlasta forteller og forteller....Vi kom til Norge i 1952. Avtalen var at noen fra

Flyktningerådet skulle møte oss på jernbanestasjonen, men ingen kom. Jeg husker at det var fredag kl 800 om kvelden. Vi satt der og ventet. Da kom en mann i uniform bort til oss og spurte: «Det ser ut som dere venter på at noen skal hente dere?». Det viste seg at han hadde reist sammen med oss på toget. Jeg tror han var sjøkaptein. Vi fortalte ham på tysk at noen fra Flyktningerådet skulle hente oss. Kontoret deres var i nærheten av jernbanestadsjonen. Vi gikk dit, men kontoret var stengt. De hadde ikke fått noen beskjed fra damen i Tyskland likevel. Mannen i uniform ringte til politiet. Vi ble hentet av politiet i Svartemarja. De hadde også noen prostituerte jenter med seg i bilen. Men de hadde plass til oss også! De kjørte oss til Politidirektoret, som da lå i Møllergata 19. Kontoret var åpent. Vi hadde fått tildelt en såkalt *sponsor,* en som skulle hjelpe oss. Det var biskop Andreas Grasmo i Den Norske Kirke. Han beklaget den manglende velkomsten og sa at politiet skulle skaffe oss hotell. Men akkurat denne helgen var verdensmøte for døve i Oslo. Det fantes ikke et eneste hotellrom. Vi fikk plass på en studenthybel på en Bibelskole. Der sov vi og neste dag kom en mann fra Flyktningerådet i Oslo. Han fortalte at de aldri hadde fått beskjed fra damen i Tyskland. Vi fikk heller aldri barnevognen som hun lovet å sende. Vi måtte bære gutten på armen og jeg var i 7 måned. Vi fikk 20 kr slik at vi kunne se oss rundt i byen. Dette var en søndag.

Neste dag ble vi sendt til en institusjon for å bli «renset». Vi måtte hente all vår bagasje. Alt skulle desinfiseres.. Mannen min ble sint og ville reise tilbake til Østerrike. Vi måtte kle oss nakne og dusje. Jeg har enda papirene fra denne insitusjonen. Bare vi ble utsatt for dette fordi vi kom fra en flyktningeleir. Jeg måtte kle av sønnen min og alle våre eiendeler ble lagt i en «ovn».

Tenk jeg som hadde brukt timesvis på å vaske og stryke alle klærne våre før vi kom! Mannen min var veldig nervøs. Han klarte ikke å bære sønnen vår. Jeg måtte bære ham og jeg var hødgravid. Klærne luktet forferdelig da de kom ut av «ovnen». Vi ble hentet og kom til Flyktningerådet. De beklaget «renselsen». De sa at dette var rutine når mennesker hadde vært lenge i flyktningeleir.

Sandvåg i Sømna

Vi visste at vi skulle til Sandvåg i Sømna, men vi visste ikke hvor det var. Da vi fikk vite at Sandvåg i Sømna var 300 km fra Trondheim, fikk vi sjokk! Neste dag ble vi likevel satt på toget. En dame fra Røde Kors møtte oss i Trondheim. Vi fikk frokost og hun viste oss litt av Trondheim. Vi så blant annet Nidarosdomen. Senere på dagen tok vi hurtigruta til Brønnøysund. Axel Kørner, en prest, ventet på oss i Brønnøysund. Det var ingen katolsk kirke der. Han kjørte oss 70 km til vårt nye hjem.

Vi fikk leilighet i 2. etasje hos en kjøpmann. Innehaver bodde i 1. etasje. Vi hadde nå 2 rom og et lite kjøkken. Det var bra. Vi kom fra en flyktningeleir der vi hadde delt rom med en annen familie. Presten snakket heldigvis tysk. Han skaffet oss mat. Han skrev også ned noen ord som vi kunne bruke når kundene kom og når vi skulle handle i butikken.

Symaskin

Mannen min var utdannet skredder. I Sandvåg trengte de en skredder. Han ble på en måte selvstendig næringsdrivende. I huset der vi bodde hadde vi også et rom der mannen min kunne ha verksted. Bordet til symaskinen hadde han i en kiste da vi kom. Maskinen bar han under hele turen fra Salzburg til Sandvåg. Vi kjøpte symaskinen i flyktningeleiren. Vi fikk den billig. Mannen min var redd for at den skulle bli ødelagt på reisen. Han måtte ha arbeid når han kom til Norge.
Men de fleste i Sandvåg var fiskere. De kjøpte ikke dress så ofte. Fiskerne fortalte oss at de fikk dress til konfirmasjonen og den brukte de resten av livet. Mannen min søkte flere jobber.

Presten skaffet oss også lærlinger. Men det var så få mennesker på stedet der vi bodde. Det ble ikke nok arbeid til mannen min og to lærlinger. Jeg kunne fortelle mange morsomme historier fra den tiden. En dag kom en bonde syklende. Han ville ha seg ny dress. Mannen min syntes synd på ham fordi han hadde syklet den lange veien, og sa til ham: «Når du skal prøve den neste gang, kan jeg komme til deg, så slipper du å reise så langt». Mannen min måtte sykle 150 km!! Det var første og siste gang han kom med et lignende tilbud til en kunde!

Norskkurs

Aslaug: Hvordan var det med norskkurs på den tiden?

Vlasta: Mens vi var i Oslo fikk vi vite gjennom i Flyktningerådet at det var en tsjekkisk hjelpeforening i Oslo. Vi møtte fru Anna Kvapilova, Ragnar Andersen og Lille Graah som jobbet i Østlandssendingen. De tre hadde vært sammen i konsentrasjonsleiren i Ravensburg. Av Kvapilová fikk vi en ordbok. Hun hadde laget denne ordboken sammen med en tsjekkisk venninne da de kom til Norge. Denne ordboken fikk vi med oss til Sandvåg.
Presten i Brønnøysund hjalp oss også med vår første språkopplæring. Han skrev ned de ordene vi trengte for å klare oss den første tiden.

Vi bodde på et lite sted. I Sandvåg var det bare fem hus, skole og et postkontor, men det var langt til skole og postkontor. Legen var 5 km unna. Jeg skulle føde. Plutselig gikk vannet...Jeg ringte til presten som igjen bestilte drosje som kom og kjørte meg til Brønnøysund. Det gikk fort. Min mann dro hjem igjen. Jeg fikk en datter samme kvelden. Jeg var på et fødehjem. Alle var snille og hjelpsomme.

Vi var begge katolikker. Presten Kørner kom på besøk. Jeg snakket med ham om at vi ønsket å døpe barnet vårt. Han fortalte at det var katolsk kirke i Bodø. Han skrev til presten i Bodø. Presten kom til oss og døpte barnet hjemme hos oss. Han var tysk og het p. Rusche. Presten Kørner og hans kone kom til festen etterpå.

Sørover - Gulskogen - Drammen

Sønnen vår, Zdenek var mye syk. Legen sa at han ikke tålte klimaet der vi bodde. Vi måtte reise. Mannen min reiste først for å søke jobb og finne et sted å bo. Vi fikk bo på Gulskogen ved Drammen. Vi bodde i noen gamle tsjekkiske brakker (som tilhørte norsk-tsjekkoslovakisk Forening). Der bodde vi sammen med 20 tsjekkiske familier. Vi ble der i 9 år. I Dammen fikk vi kontakt med Den katolske kirken. Sønnen Zdenek ble ministrant. Barna lærte seg norsk. De fikk to språk. Vi lærte norsk av barna våre.

Endelig hjemme!

Min mann ble utsatt for en ulykke og lå på sykehus i mange måneder. Etter ulykken søkte han jobb i Oslo. Norsk – tsjekkisk forening i Oslo i samarbeid med Studentsamskipnaden og noen aksjonærer begynte på denne tiden å bygge en boligblokk i Oslo. Etter hvert flyttet hele familien til Oslo. 1.november 1961fikk vi leilighet i Oslo. Anna Kvapilová, som var sekretær i norsk-tsjekkisk forening (nå Det norske Flyktningeråd) hjalp oss. Denne foreningen samarbeidet med Studentsamskipnaden. Det var tsjekkere, studenter og aksjonærer som bodde der. Blokken har 11 etasjer og ligger i Hølandsgaten 1 på Kampen. Da jeg kom til Oslo i 1961, følte jeg at jeg endelig hadde kommet hjem. Her har vi bodd siden. Nå er det bare en vanlig blokk. Heldigvis bor jeg nær kirken. Jeg kan gå til St. Hallvard. Det er jeg glad for.

Har du ofte vært på besøk i Tsjekkia?

I 20 år var det forbudt å reise tilbake. Så i 1968 kunne vi reise hjem på besøk. En gang i året drar familien fortsatt på besøk til Tsjekkia.

Jul i «Det tsjekkiske huset»

Både sønnen og datteren min kommer til meg i julen.
Vera Veronica er gift og bor i Stockholm. Hun har to barn og to barnebarn.

Zdenek bor i Stavanger. Han er maskiningeniør og er rådgiver i Statoil. Akkurat nå er han 2 år i Asserbadjan. Han har fire barn og to barnebarn. Det er fint at de kommer til meg i år, men det blir kanskje litt mye når så mange skal komme på besøk på en gang, smiler Vlasta.

Nå er det bare jeg som er igjen i Oslo. Mannen min, Rudolf, døde for fem år siden.

Vlasta og Rudolf

Selv om barna mine bor langt borte, har jeg mye kontakt med dem. Vi snakkes på telefonen hver dag. Da snakker vi tsjekkisk!

Aslaug: Vlasta, hva heter God jul på tsjekkisk?

Šťastné a veselé vánoce!

Broder Frans

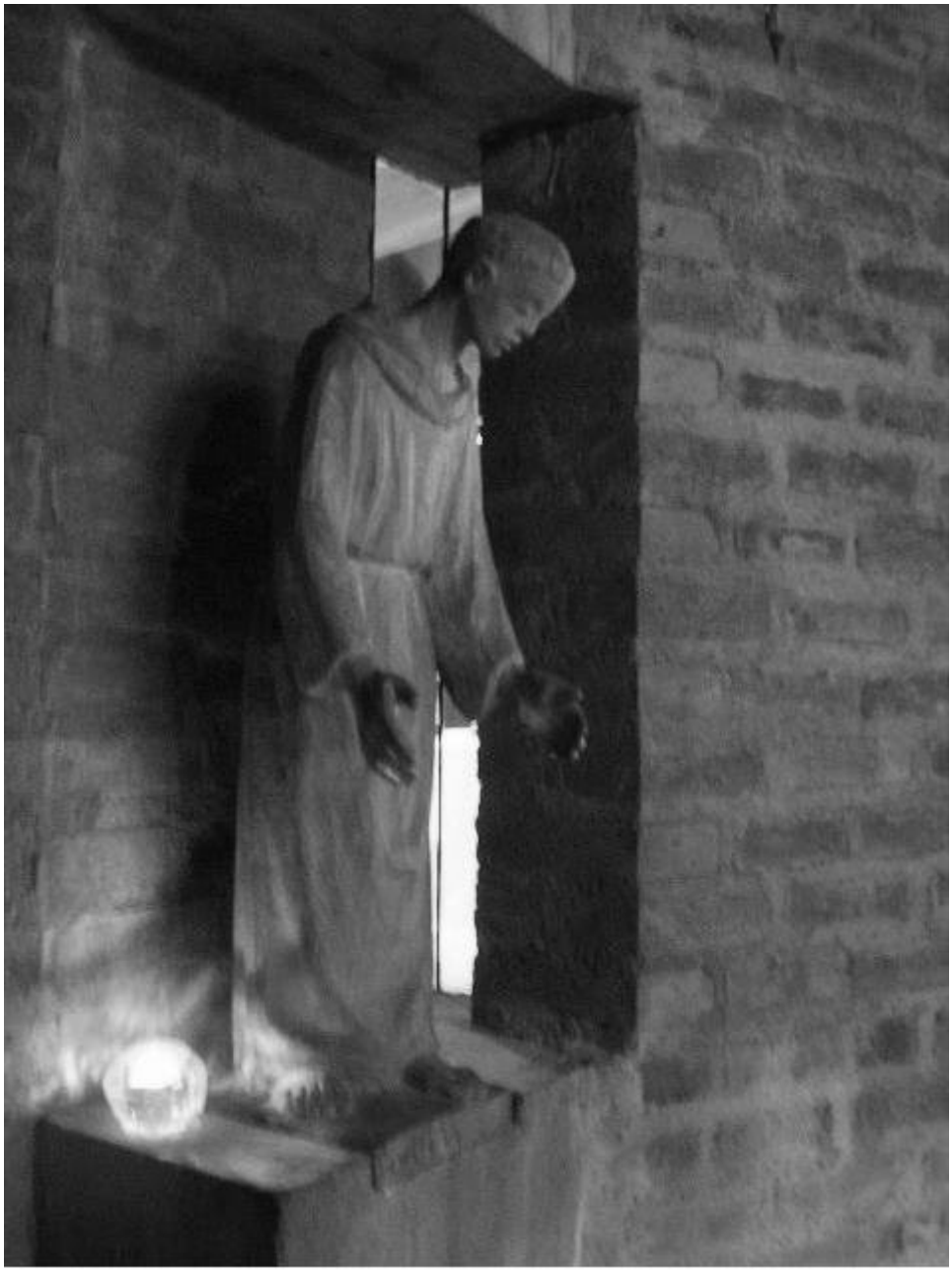

I følge Thomas av Celano feiret Frans julen med den største iver og glede. Han ønsket at alle skulle få ta del i den:
"..de fattige og de sultne skulle sitte ved de rikes bord, og oksene og eslene, som hadde voktet og varmet stallen hvor Jesusbarnet ble født, skulle gis korn og høy i overflod".

Barn

Hvem er disse nydelige barna?

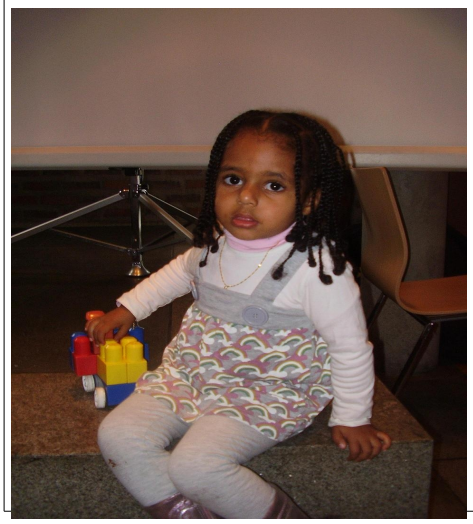

Send svaret til Hallvardsvaka:
hallvardsvaka@katolsk.no
eller til: Hallvardsvaka, Skogfaret 10, 1430 Ås

Når jeg trenger noen å snakke med!

Av Ole Martin Holte

Livet er noen ganger vondt og krevende!

Å leve er krevende og utfordrende for alle mennesker i forskjellige perioder av livet. Noen ganger opplever vi at alt går i vår retning, mens rundt neste sving ligger det vanskelige oppgaver og venter, slitsomme forventninger, utfordringer i samlivet, i aleneheten, i det å være katolikk og homofil, i det å ønske å skille seg – men ikke vite hvordan, under sykdom, med dødsfall, ulykker, angst, sorg, familieproblemer, problemer på jobb, skuffelser, troskriser, depresjoner og mange andre utfordringer. Det hender vi opplever livet så krevende at det nesten ikke er verd å leve. Og desperasjonen, frykten og angsten puster oss i nakken.

I disse situasjonene er det at vi mennesker står overfor valg. Vi kan velge å flykte fra det vonde og vanskelige, eller vi kan forsøke å være i det. Vi kan ruse det vonde bort, spise og drikke oss fra sans og samling, ha uforpliktende og risikofylt sex, bli innesluttet og stille, bli ekstremt regelstyrte og sort-hvitt-tenkende (fundamentalistiske), overfromme, eller bli psykotiske. Vi har alle våre måter å forholde oss til påkjenninger på.

En annen strategi er å snakke med venner, familie, ektefelle, samboer, kjæreste eller en betydningsfull person i menigheten, på jobben eller et annet sted. Kanskje går vi til læreren, spesialpedagogen, legen, psykologen, psykoterapeuten eller presten. De som oppsøker andre er kanskje både heldige og modige.

Vi oppsøker en betydningsfull annen og håper å bli møtt av et menneske som ser meg og min situasjon, som er der for meg og som ønsker å være en medvandrer og en støtte, uten å fordømme og klandre meg for den situasjonen jeg har kommet i.

Har katolikker i St.Hallvard menighet problemer?

Som katolikker i St.Hallvard menighet møter vi de samme utfordringene som alle andre mennesker. I tillegg forholder vi oss til det å tro, eller til det å tvile, ja kanskje vi kan si; til det å være et religiøst søkende menneske. Og dette er ikke bare greit, for det å tro dreier seg om noen av de mest personlige og private opplevelsene og erfaringene vi gjør oss. Derfor er vi sårbare, også når vi tror (og tviler).

Vår kirke, den katolske, som mange av oss er så glad i, består også av mennesker som sårer og skader hverandre. Slik er det å være kirke. Dessverre har kirkens ledelse en sterk tendens til å elske frem utallige regler og moralske prinsipper som ofte pålegges den enkelte katolikk både ukritisk og unyansert fra prekestolen. Dette kan føre til dårlig samvittighet og indre konflikter, samt en opplevelse av å ikke være god nok. Mange katolikker sliter med å akseptere seg selv og sine liv, både overfor seg selv, sin neste og overfor Gud. Når de i liten grad møter aksept for at det er vanskelig å være menneske og katolikk fra kirkens geistlige, menighetens medlemmer, eller fra dem selv, kan de i verste fall miste både motet og troen. Da kan det være godt å prate med en person som møter deg akkurat slik du er, og som ikke ønsker å forandre deg, men heller lytter til deg og er en medvandrer i livets berg- og dalbane.

Hva gjør du som katolikk når du trenger å prate med noen?

Det finnes flere tilbud å velge blant når du ønsker noen å prate med. Her følger et lite utvalg av tilbud, spesielt egnet for katolikker i Oslo-området:

- Fransiskushjelpen; Tilbyr enkeltpersoner og par å bearbeide sorg etter dødsfall i en sorggruppe. Fransiskushjelpen driver Oslos største sorgtjeneste med 17 forskjellige sorggrupper. Tlf: 22707680 eller www.fransiskushjelpen.no
- Oslo Katolske Bispedømmes Familiesenter. Rådgivning, samtaler og hjelp i vanskelige situasjoner: familie@katolsk.no Tlf: 23219545.
- Det vietnamesiske pastoralsenteret: www.mucvu.no
- St.Josefsøstrene tilbyr åndelig veiledning for mennesker som ønsker å pleie sitt tros- og bønneliv i hverdagen. retrett@stjosph.no

- Psykoterapeut/gestaltterapeut Ole Martin Holte. Tilbyr sjelesorg, samtaleterapi og veiledning: www.samtale-terapi.no
  Mob: 97953843.
- Psykoterapeut Elzbieta Schjetne, samtaleterapi/veiledning på norsk, polsk og engelsk. Tlf. 22137396, Mobil: 93413224, metapontum@broadpark.no
- Prestene tilbyr samtaler og skriftemål: www.katolsk.no
- Enkelte nonner og munker tilbyr katolikker og andre å komme til regelmessige samtaler om livet og troen: www.katolsk.no

Melding om ny plate fra Sara organist:

Hei,

Nå er altså platen jeg var med på å spille inn til salgs i butikkene. Hvis man er interessert i og glad i kormusikk, så vil man like denne platen. Dette er et kor på meget høyt nivå, og flere av diktene til Per Sivle har blitt tonesatt og fremført for første gang her på denne CD-en. En del av musikken har blitt komponert spesielt for anledningen.

Hilsen Sara

Jon Fylling, Heidi Gjermundsen Broch og Norske Kammersangere

En helstøpt og vakker plate med musikk til tekster av dikteren Per Sivle, som fyller 150 år i år. Det er koret som er det bærende element på plata, og musikken er laget av Jon Fylling selv, låtskriver Jon Ruder, Christian Killengreen, samt klassiske norske komponister som Sinding, Islandsmoen, Thomas Beck og Lars Sørås.

Kjøp plata i din nærmeste musikkforhandler eller via våre nettsider www.norskekammersangere.no

Hva har skjedd?

Våre hellige rom - religioner på vandring

Kronprinsesse Mette Marit og p. Gregor ved åpningen av utstillingen

Gå ikke glipp av denne flotte utstillingen!

Utstillingen kan du se på Interkulturelt museum, i Tøyenbekken 5, Oslo (Grønland), og er åpen ut 2009. Det er gratis inngang. Åpningstider: Tirsdag, onsdag og fredag kl. 10-16; torsdag kl. 10-18; lørdag og søndag kl. 12-16; mandag stengt. St. Hallvard kirke er med på utstillingen.

Odd og Liv Benedicte Nielsen foran Livs Fransiskusbilde

Aslaug: Hva syns du om utstillingen?

Odd: Utstillingen er ikke bare en estetisk opplevelse, men også en manifestasjon av at til tross for forskjellige trosretninger og uttrykksmåter er det et felles mål å anskueliggjøre lengsel og dragning til en høyere bevissthet og møte med det hellige.

En katolsk kirke, en ortodoks synagoge, en pakistansk moské, et tamilsk hindutenmpel, et vietnamesisk buddhisttempel og en sikh gurdvara befinner seg bak døren i Interkulturelt Museum i Tøyenbekken 5 i Oslo (Grønland). Her er et glimt fra *St. Hallvard kirkerommet* på utstillingen.

Intervju med Frode Eidem om utstillingen (i Vårt Land 27.10.07)

Hva gjør et rom hellig?
Først og fremst tilstedeværelsen av Kristus i nattverden. For katolikker er brødet velsignet, brødet er Kristi legeme, og oppbevares i sakramentsskrinet, tabernaklet, inne i kirken. I tillegg til et tabernakel har en katolsk kirke et alter, et krusifiks og en korsvei med de 14 stasjonene markert i kirekerommet.

Hvilken betydning har kirken for katolikker?
Messen og bønnen er ikke bare en privat sak mellom meg og Gud, men noe vi gjør i fellesskap. Fellesskapet i bønn og messen til Guds pris, og ikke minst å kunne møtes til nattverd, er en viktig del av katolikkers trosliv.

Hva betyr det hellige rommet for deg?
Kirkerommet er et godt sted å være, et godt sted å samles til møte med Gud. Det er vanskelig for en katolikk å leve uten fellesskapet i en kirke. I menigheter der medlemmene bor spredt og ikke kan samles daglig eller ukentlig i et kirkerom, prøver gjerne en omreisende prest å samle så mange som mulig til messe.

Hvordan er det å være katolikk i Norge?
I dag er det ikke lenger noe problem å være katolikk her i landet. Det var verre for 50 år siden. Husk bare hvilket rabalder det ble da Sigrid Undset konverterte. Den gang verserte de verste fordommer om hva katolikker drev med. Nordmenn reiser mye i dag og er blitt mer åpne for andre kulturer og religioner.

Hvordan opplever du det å være samlet under ett tak med de andre religionene på en slik utstilling?
Dette tverrkulturelle møtet er interessant. Som kristne kan vi lære mye av de andre religionen og omvendt. Da vår menighet ble spurt om å stille opp her, nølte vi ikke med å takke ja til invitasjonen.

<u>I neste nummer av Hallvardsvaka tar vi med intervju med en jøde.</u>

Med legfransiskanerne til Assisi 2007

av Berit Müller

I september reiste legfransiskanerne til Assisi for å oppleve stedet og stedene der helgenen holdt til for 800 år siden. Jeg var så heldig å få være med, og det var en fin opplevelse, da vi først kom frem. Det var nemlig en reise med forhindringer, vårt kl. 6.30-fly fra Gardemoen ble kansellert, og det gjorde at vi ikke var fremme i Assisi før kl 2 om natten!

Man får aldri for mye av Assisi. En gammel by, trange gater, mye trapper, absolutt en by for gode ben! Og Frans setter selvfølgelig sitt preg på byen, nesten på hvert gatehjørne er det noe som har noe med ham og hans liv å gjøre. Det står jo heller ikke til å nekte at han også setter sitt preg på forretningslivet, det vrimler av suvenirbutikker med mer eller mindre smakfulle ”hellige” suvenirer. Men i motsetning til andre turistbyer, er det ingen som overfaller deg med ”special price for you”! I Assisi sitter butikkinnehaverne beskjedent tilbaketrukket inne i butikken, de sysler med brodering eller forskjellig annet, og det virker som om de er totalt likegyldige med om du kjøper noe eller ikke. De lar deg få gå i fred og titte, og hilser bare et blidt ”Buon giorno!.

Men når man reiser med legfransiskanere til Assisi, er det klart at det er Frans og hans betydning som står i sentrum for interessen, selv om arkitekturen, suvenirene og restaurantene også bidrar til å gjøre opplevelsen rikere.

Vår første dag i Assisi var en søndag, og vi var til søndagsmesse i Sta.Chiara, en av de største kirkene. Den ble svært ødelagt i jordskjelvet for en tiårs tid siden, og har vært under restaurering i mange år. Nå er den ferdig, og utvendig er den helt identisk med hvordan den var før. Inne i kirken kan man se at deler av takmaleriene er borte, selv om man har gjort en stor innsats for å reparere dem. Denne kirken inneholder det virkelige San Damiano-korset, som er flyttet hit fra San Damiano, og som henger i et sidekapell. Pater Gregor, som var i Assisi for første gang, hadde den store opplevelse å være medselebrant i messen.

Vi var selvfølgelig også på byvandring, der broder Bjarne guidet oss til de viktigste stedene. Blant disse er Chiesa Nuova (den ”nye” kirken”) som absolutt ikke er ny. Utenfor står en statue av Frans’ foreldre. Faren straffet ham strengt fordi han hadde tatt av de fine tøyene i butikken for å kjøpe materialer for å reparere San Damiano-kirken, og han la ham i lenker. Men moren løste ham, og vi ser at hun holder brutte lenker i hendene. Plassen utenfor kirken, foran bispepalasset, er stedet der Frans brøt med faren, gav avkall på all

eiendom og ”giftet seg med fru fattigdom”. Det er altså her fransiskaner - ordenen har sin begynnelse!

San Damiano ligger et stykke utenfor bymurene. Her hørte Frans ordene: ”Frans, gå ut og bygg opp min kirke!” fra korset. Vi fikk høre et foredrag av en av patrene der, den nederlandske p. Loek Bosch. Han holdt et meget engasjert innlegg på utmerket engelsk om Frans og Clara, om å forstå dem ut fra deres egen tid, om den fred og kjærlighet som Frans preket og levde, og om det vi kan gjøre for å bringe denne freden og kjærligheten, og ikke minst stillheten, til nåtidens mennesker. Han gjorde et stort inntrykk på oss alle.

Det var festen for Frans’ stigmata (Jesu sårmerker), en fest som ikke står i messeboken, men som selvfølgelig er viktig for alle fransiskanere, leg- eller ikke. Dominikanerpater Arne Fjeld var hovedselebrant, og han sløyfet prekenen, fordi, som han sa, at vi nettopp hadde fått så mye av p. Loek.

Clarasøster Walburgis fra Larvik (og Tyskland), fortalte oss om Frans og Clara og hvordan de utfylte hverandre, og broder Bjarne orienterte om de forskjellige stedene i omegnen som hadde sammenheng med Frans.

Vi reiste med buss til Greccio, der klosteret ser ut til å ha vokst ut av fjellveggen. Her ser vi Frans’ sove”rom”, simpelthen en hule, med en sten til hodepute. Ikke underlig at han døde ung, når man ser hvordan han misbrukte kroppen sin! Det er egentlig noe selvmotsigende i dette, han tok så godt vare på alle Guds skapninger, men hans egen kropp, ”broder Esel”, fikk en svært røff behandling! I det senere klosteret hadde alle munkene hvert sitt lille krypinn, bl.a. finner vi Bonaventuras celle her. Klosteret er en labyrint med trange ganger, trapper og små kapeller. Et av disse kapellene er grotten der Frans ”fant opp” julekrybben, ved å holde julenattsgudstjeneste i hulen, innredet som stallen i Betlehem.

Kirken, der vi hadde messe, er av nyere dato. Den inneholder en stor permanent julekrybbe, og i bygningen er det også en utstilling av julekrybber fra alle verdens kanter og av all verdens materiale.

På tilbakeveien ble vi overrasket av et kraftig regnskyll, men da vi kom til Rivotorto, var regnet over og veien tørr. Dette er stedet der Frans og brødrene holdt til de tre første årene, i et skur de hadde fått låne. Den nåværende kirken inneholder et par små skur, bygget opp der man mener det opprinnelige skuret stod. Utenfor kirken står en praktfull statue av Frans med mange barn rundt seg og fugler flyvende rundt hodet. Den er forholdsvis ny, men den viser virkelig en ”ordentlig” Frans!

Onsdag var den store dagen: Vi har messe i krypten i basilikaen, der Frans’ grav befinner seg.

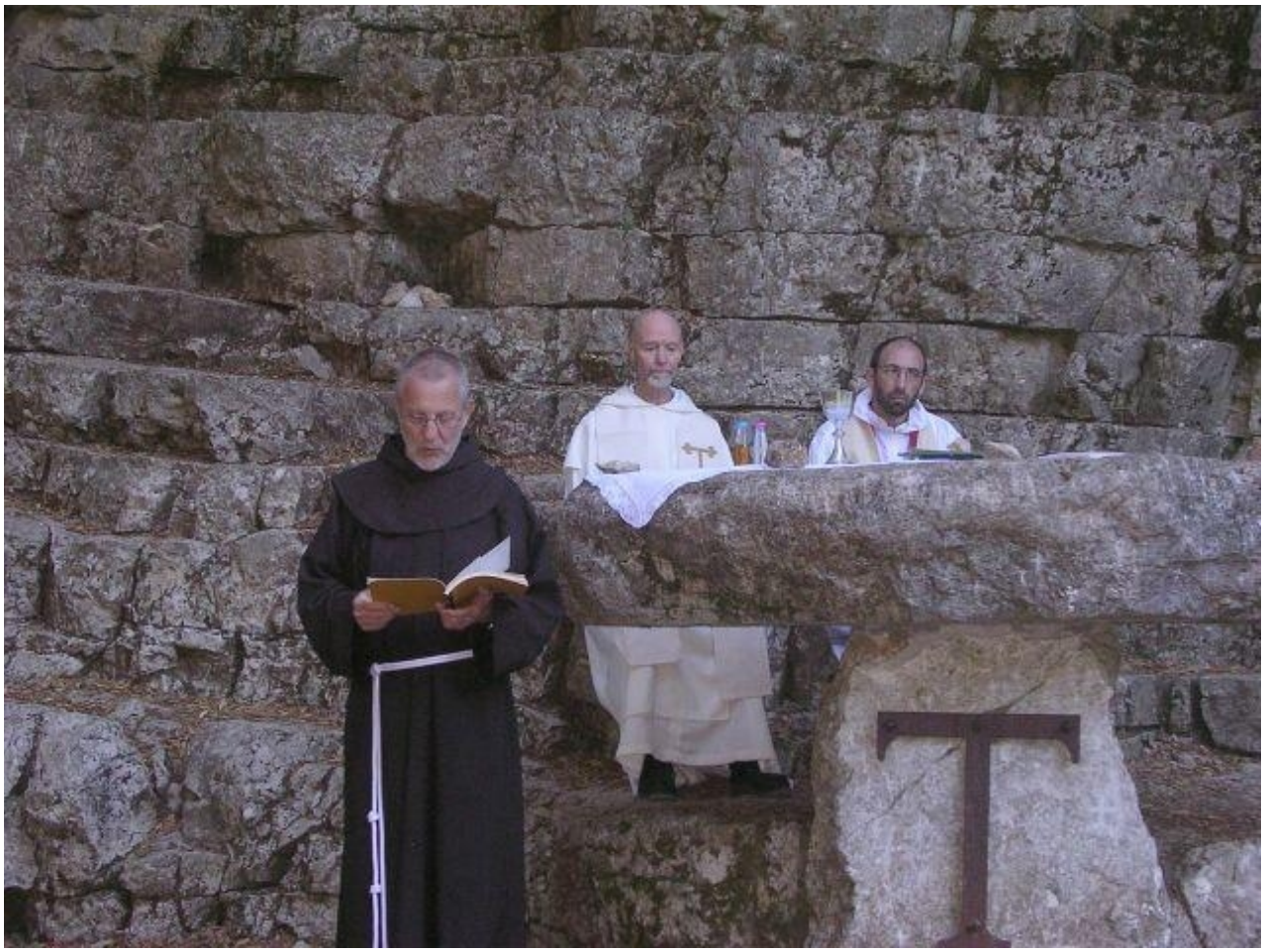

Fra messen i Carceri, som ligger i åsen ovenfor Assisi, et sted Frans ofte trakk seg tilbake til for å leve i huler for å meditere. P. Arne Fjeld OP og Gregor Gryz OFM er bak alteret. Broder Bjarne Falkanger OFM leser lesningene. Messen ble feiret utendørs. Alteret er smykket med fransiskanernes tau-symbol (gresk bokstav tau tilsvarer vår T). Samme symbol er også på messehagelen til p. Arne Fjeld.

Her går det i ett med messer hele dagen, alle grupper som kommer må bestille tid og får sin bestemte og avgrensede tid til messe. Vår tid er kl. 9.00, og når vi kommer, er forrige messe ikke helt slutt. Den er tydeligvis italiensk, det er en nokså skjærende salmesang! Etter hvert kommer vi til, og pater Gregor får selebrere med pater Arne ved sin side. Det blir en nydelig messe, en stor opplevelse på dette spesielle stedet, og pater Gregor, tydelig rørt, takket for at han hadde fått holde denne messen og være sammen med oss. Det var fint å høre.

Utenfor basilikaen fant vi oss et forholdsvis fredelig sted, der Liv Benedicte Nilsen orienterte om veggmaleriene i basilikaen. Det er nemlig nå ikke lov å guide inne i kirken, så vi måtte gå på egen hånd. Disse freskene er jo veldig kjente og forestiller hele Frans' liv. Man kan gå rundt i timevis og se på all denne kunsten. Det er også fantastisk hvordan man har greid å bygge opp igjen

og restaurere så mye etter at kirken ble veldig ødelagt i jordskjelvet.
Bak og under basilikaen er det en butikk der man kan kjøpe en hel masse forskjellige Frans-suvenirer, rosenkranser, bøker, kort og mye mer. Mange av oss tilbrakte en del tid der og la igjen noen euro!

På ettermiddagen holdt pater Arne foredrag om ”Hvorfor tiggerordenene oppstod”. Som dominikaner ser han kanskje Frans og hans brødre fra en annen synsvinkel enn fransiskanere gjør? Han fortalte om de to store ordensstifterne, Frans, den karismatiske, romantiske, og Dominikus, ”den snille gutten” som levde et mer uspennende ungdomsliv. Begge levde de i en tid der de opplevde overgangen fra føydalsamfunnet til byer og håndverkslaug, og dette gav dem begge inspirasjon til å gi avkall på makt og penger.

I St. Rufino-kirken, i et sidekapell, var det nå en artig utstilling: Det var malerier av pave Johannes Paul II, der man først så ham som en mann i sin beste alder, og hvordan han gradvis ble eldre, helt til den skrøpelige skikkelsen vi har sett i hans siste år.

Torsdag dro vi til Carceri, et av stedene oppe i fjellet der Frans og brødrene har holdt til i grotter. Her er et stort kloster. Det er ordnet til altere i friluft, og vi hadde messe ute. Det var en heller kjølig dag, det blåste kraftig, vi var i skyggen under store trær og vi satt på sten. Svært mange av oss frøs ordentlig! Alterduken måtte tynges ned av stener ikke å blåse helt bort. Prestene våre frøs nok også. Men pater Gregor holdt en meget god (og lang!) preken om bønn, og vi forsøkte så godt vi kunne å synge messe i konkurranse med vinden.

Etter messen hadde vi picnic med medbrakte matposer fra søstrene, og så gikk de sprekeste av oss til toppen av fjellet Monte Subasio, mens resten av oss gikk eller bilte ned til siesta.

Noen av oss var til vesper i Santa Maria sopra Minerva, kirken på kommuneplassen. Utenfor skulle det være konsert senere på kvelden, og brødrene som sang vesper inne i kirken hadde sterk konkurranse av bassgitarer og slaginstrumenter utenfor, inntil noen fikk musikerne til å ta en pause mens vesperen foregikk.

Laverna er stedet der Frans fikk stigmata. Der er huler og grotter som har vært brukt av eneboere. Stedet ligger høyt, og kjøreveien går i mange svinger oppover, med fin utsikt mange steder. Det nåværende klosteret er stort, og det bor mange fransiskanere her. Vi var i messe på italiensk, og pater Gregor var igjen medselebrant sammen med tre andre prester i rødt, fordi det var Matteus’ festdag. Kirken og kapellet i tilknytning inneholder noen fine relieffer av Della Robbia, vesentlig i blått og hvitt. Hver ettermiddag etter tidebønnen går brødrene i prosesjon fra kirken til stigmata-kapellet mens de synger. Det er en

opplevelse å se så mange kuttekledde, både unge gutter og eldre menn på en gang. Vi forsøker å følge med i sangen, men prosesjonen er svært lang, og det er ikke lett å høre fransiskanerne når man går langt bak. Prosesjonen ender i stigmatakapellet med velsignelse. Det er lite, og det er ikke mange som kommer inn der. Den siste dagen hadde vi som vanlig laudes, og endelig! fikk vi sunget Solsangen. Deretter dro vi til kirken Maria degli Angeli nede på sletten, og fikk se Portiuncula, det lille kapellet som kirken er bygget rundt. I denne kirken finnes også Transitus-kapellet, som er laget på det stedet der Frans døde. Vi gikk gjennom gangen som fører forbi rosehagen med roser uten torner, og så statuen av Frans, som nesten alltid har et par levende hvite duer i hendene.

Legfransiskanernes arrangementskomite hadde lagt ned et stort og grundig forarbeid. Derfor ble det en flott tur, med mange store opplevelser. Tusen takk for at jeg fikk være med!

Kvinnelige diakoner i vår kirke?

Av Kirsti – Mette Bergstrøm

Ønsker du å støtte arbeidet for ordinerte, kvinnelige diakoner i den katolske kirke?

Det er mange mennesker i kirken som er opptatt av denne saken. Hvis du ønsker å skrive under på et brev til paven eller ønsker informasjon om dette, kan du klikke deg inn på: http://ogsavierkirken.no/

Klikk videre på Aktuelt og videre til Internasjonale nyheter.

Fredskveld 14 februar 2008
Odd Georg Murud, som mange kjenner, skal synge og snakke om Frans og freden. Mange savner ham og vil bli glad for å møte ham. Han har vært skolemann og kulturformidler i 40 år. Han var nært knyttet til St. Hallvard da han bodde i Oslo fra 1988 – 2000. Han har også bodd i klosteret i to perioder sammen med p. Hans, p. Ronald, p. Castricum og br. Hubert. Sønnen Sindre bodde også i klosteret. Odd Georg hevder at Sindre er kanskje det eneste barnet som har bodd i kloster i Norge i nyere tid! Bli med på fredskvelden! Nærmere informasjon i Søndagsbladet.
Mari Lunde

Mitt liv som ministrant

av Per Bang

Det varte heldigvis ikke lenge, og det tror jeg både Kirken og jeg er best tjent med. Det var i Roma, en ukes ferie sammen med noen gode venner. Vi bodde i et hotell noen knappe hundre meter fra Santa Maria Magiore og jeg har en gammel uvane som ikke en gang en uforpliktende ferie kan vende meg av med: jeg står opp tidlig. Så også her – opp før klokken syv, en vane som ikke har noe å gjøre med askese, men som bare er sånn.

Ut, i tidlig romersk luft hvor selv ikke fjerne kirkeklokker kan gjøre noe med lukten fra gårsdagens overmodne kålhoder i rennesteinen. Det bare er sånn – men denne eldgamle kirken lå slik til at den også bare var sånn, og hadde dagens første messe klokken syv. En liten flokk, noen nonner, noen husmødre med foreløpig tomme handlevesker, et mulig postbud, noen opplagt tilreisende som jeg selv. En vanlig messe, vi ble bare spart for preken – som jeg så som en fordel.

Jeg kom dit daglig, og en dag kom jeg for tidlig. Porten var ennå låst. En liten mann kom bort til meg og spurte om jeg kunne ”serve his Mass?”

- Sorry, noe sånt har jeg aldri vært med på. Jeg tror ikke jeg klarer det.

Det er ikke noe vanskelig, jeg skal vise deg til rette. Kan du ikke? Vær så snill? Han var fra Filippinene, ung, menigheten hadde spandert en Roma-tur på ham og han var blitt henvist til et slags minialter rett innenfor kirkedøren.

Jeg kunne ikke si et beklagende Nei. Vi gikk inn, han førte meg til sakristiet hvor alt var lagt ferdig for ham – messeboken, klærne. Som den høflige person jeg er ville jeg selvfølgelig la ham gå først, det var den første tabben. Han leste tekstene, hvisket stikkord til meg, holdt en to minutters minipreken over dagens tekst, hjalp meg til rette med vinen og vannet, smilte blid når jeg gjorde alt i gal rekkefølge, var overbærende tillitsfull når han så jeg hadde tårer i øynene, minnet meg på at jeg skulle gå først ut igjen og protesterte velment og overbevisende at jeg ikke hadde noen grunn til å be om unnskyldning.

- Dette var en fin messe.
- Ja, for meg også. Jeg var en total kløne i altertjenesten – men det var en fin messe.

Jubileumsår

Det er i år 150 år siden de første søstre kom til Norge etter reformasjonen.
I den forbindelse inviterte vår menighet Elisabethsøstrene, St. Josephsøstrene og Dominikanerinnene fra Lunden til en markering søndag 14 oktober i høymessen.
P. Frode Eikenes feiret messen.

Sr. M. Natanaela (på prekestolen) fortalte om Elisabethsøstrene, Sr. Anette om St. Josephsøstrene og sr. Anne – Lise om søstrene på Lunden.

Her er sr. Anne – Lise og sr. Maria Thomas utenfor kirken.

Sr. Gunhild, p. Frode Eikenes fra St. Olav og sr. Anette.

Adventsaksjonen

Støtt aksjonen!

Du kan gi ditt bidrag til Adventsaksjonen ved å sette inn penger på konto:
Caritas Norge 30001691410

Messer i julen

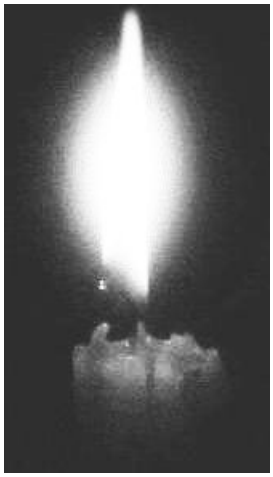

Søndag 23. desember
(4. søndag i advent)

09.35 - fromesse
11.00 - høymesse
13.00 - messe på polsk
1600 - messe på tamil
17.00 - messe i Holmlia kirke

Julaften mandag 24. desember
13.30 - barnemesse
15.00 - familiemesse
17.00 - messe på tamil
19.00 - messe på vietnamesisk
22.45 - midnattsmesse
23.15 - midnattsmesse i Nesodden kirke

1. juledag tirsdag 25. desember
11.00 - høymesse
13.00 - messe på polsk
17.00 - messe i Holmlia kirke

2. juledag onsdag 26. desember
11.00 - høymesse
13.00 - messe på polsk

Torsdag 27. desember
18.00 - messe

Fredag 28. desember
18.00 - messe

Lørdag 29. desember
10.00 - messe
18.00 - messe

Søndag 30. desember
09.35 - fromesse
11.00 - høymesse
13.00 - messe på polsk
17.00 - messe i Holmlia kirke

Nyttårsaften mandag 31. desember
18.00 - messe
19.00 - takksigelsesmesse på tamil
23.00 - takksigelsesmesse

1. nyttårsdag tirsdag 1. januar
11.00 - høymesse
13.00 - messe på polsk
17.30 - messe på tamil

Den hellige Elisabeth av Ungarn fyller 800 år!

Av Astrid Bleken

… og dette ble feiret med stor ståhei i St. Hallvard menighet.

Søndag 18.november, dagen etter den Hellige Elisabeths minnedag, kom biskop Schwenzer og feiret den Hellige Messe med St.Hallvard menighet.

Etter messen var det duket for skuespill under kirkekaffen. Det var søstrene selv som spilte, og de spaserte inn i flagrende vakre klær!

Hellige Elisabeth hadde en vakker lilla drakt og vi fikk følge henne fra fødselen av og videre i de andre etappene av livet hennes: da hun som fireåring ble forlovet og flyttet til hertugen av Thüringen, bryllupet som 14-åring, livet med deres tre barn, mannens død, og ikke minst hennes besøk til de fattige som legfransiskaner.

Alle barna var glade over skuespillet og søstrene fikk stor applaus! Det var tydelig populært å se søstrene spille, danse og synge. Vi håper dette gjentar seg! Og kanskje det finnes andre som har blitt inspirert til å gjøre noe lignende? Til slutt ber vi jubilanten, den hellige Elisabeth, om å gå i forbønn for alle i vår menighet.

Søstrene spillte skuespill og spaserte inn i flagrende, vakre klær!

Hellige Tre Kongers Fest

Søndag 6. januar 2008 blir det tradisjonell feiring av Hellige Tre Kongers fest for barna. Mer informasjon i Søndagsbladet !

Julefest fredag 4. januar

Også denne julen blir det tradisjonell julefest for voksne.
Datoen blir fredag 4. januar 2008, så hold av denne kvelden.

Enerhaug-nytt

DØPTE

09.06.07 Edvard Sigmundstad Strøm (St. Hallvard)
01.09.07 Athena Angelica Reinsborg (St. Olav, Oslo)
09.09.07 Yonathan Habtorn Yacob (St. Olav, Oslo)
15.09.07 Sara Emilie Eriksen (St. Hallvard)
15.09.07 Paul-Thuan Nguyen (St. Olav, Oslo)
15.09.07 Filip Marek Wlodarczyk (St. Joseph, Oslo)
22.09.07 Daniel James Reyes Yarias (St. Olav, Oslo)
22.09.07 Kevin Vy (St. Magnus)
23.09.07 Thomas Tam Eriksen (St. Hallvard)
29.09.07 Sandra Bergstrøm Cardoso (St. Olav, Oslo)
30.09.07 Liam Laurindo Eithun (Mariakirken, Lillehammer)
02.10.07 Onisha Arulgnanamalar (St. Olav, Oslo)
06.10.07 Thea Angelica Obach Høyer (St. Olav, Oslo)
13.10.07 Madelen Gjerald Ulleland (St. Hallvard)
20.10.07 Kristoffer Codera Marques Larsen (St. Olav, Oslo)
27.10.07 Hoang Yen Vu (De vietnamesiske martyrers kapell)
27.10.07 Sofie Gumboc Skamo (St. Magnus)
03.11.07 Dashley Faith Alcantara Tan (St. Olav, Oslo)
03.11.07 Felix James Siljan-Kermit (St. Olav, Oslo)
03.11.07 Rowe Rafallo Balerod (St. Olav, Oslo)
04.11.07 Raymond Andersen (St. Magnus)
10.11.07 Adrian Nilssen Bagayan (St. Olav, Oslo)
10.11.07 Ronalyn Paniza Fresnedi (St. Olav, Oslo)
11.11.07 Vivan Ho (St. Hallvard)
17.11.07 Ba Tin Pham (St. Magnus)
17.11.07 Chris Jayden Avellana Aquino (St. Olav, Oslo)
17.11.07 Angelika Randi Liv de los Santos Innstø (St. Olav, Oslo)
17.11.07 Fredrik Crisostomo Reyes (St. Olav, Oslo)

EKTEVIET

25.08.07 Duc Tan Nguyen og Tuyet Thi Anh Tran (St. Olav, Oslo)
01.09.07 Phuong Dang Vo og Vy Hagen (St. Olav, Oslo)
01.09.07 Thomas Erlend Jensen og Jennifer Aramini (viet i Italia)
08.09.07 Trong Thien Nguyen og Thi Anh Huynh (St. Olav, Oslo)
22.09.07 Thang Duc Truong og Tuyet Anh Pham (St. Olav, Oslo)

DØDE

18.10.07 Turid Helena Rekaa
25.10.07 Halina Szeptunowska
01.11.07 Emily Zola Christhalas
05.11.07 Kidane Tare
11.11.07 Rolf Reidar Pettersen
14.11.07 Eva Renslo
26.11.07 Sofie Cecilie Andersen

Vanlige messetider i St. Hallvard kirke

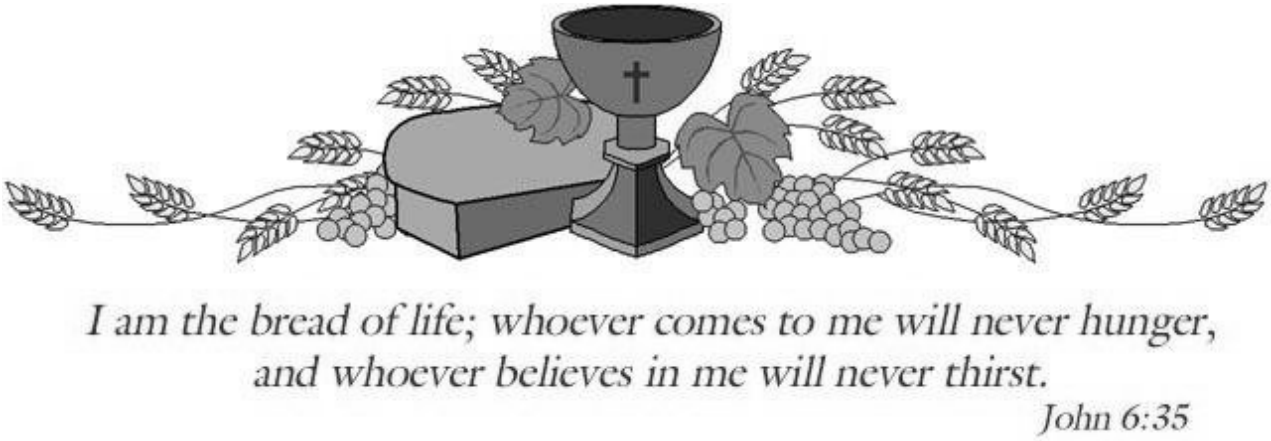

Søndag: kl. 0935 fromesse og kl. 1100 høymesse *(første søndag i måneden er det familiemesse),* 1300 messe på polsk (hver søndag)

1. søndag i måneden: messe på tamil kl 1730
2. søndag i måneden: messe på vietnamesisk kl. 1430
3. søndag i måneden: messe på tamil kl. 1730

Mandag til lørdag: kl. 1800 messe (*messen på lørdag er 1. søndagsmesse*)
Onsdag: kl. 1100 hverdagsmesse, *Kontaktklubb*
Lørdag: kl. 1000 hverdagsmesse
St. Hallvard Syd – Holmlia messested (Holmlia kirke)
Søndag: kl. 1700 messe
Nesodden messested: Nesodden gamle kirke: søndagene 16/12 kl 17.15, julaften 24/12 kl 23.15

Staben i St. Hallvard menighet

Fungerende sogneprest
(mens p. Nikolas har sabbatsår):
p. Frans Szajer ofm.
Akersveien 16B, 0177 Oslo
tlf. Priv: 23 21 95 71 / 92 02 15 49
Frans.Szajer@katolsk.no

Kapellaner:
p. Mariusz Lewandowski
Enerhauggt 4, 0651 Oslo
tlf. Priv: 23 30 32 15 / 41 45 54 22
Mariusz.Lewandowski@katolsk.no

p. Gregor Gryz
Enerhauggt 4, 0651 Oslo
tlf. Priv: 23 30 32 15 / 47 65 58 54
Grzegorz.Gryz@katolsk.no

p. Jon Atle Wetaas
Dominikanerne
Neuberggaten 15
0367 Oslo
22 43 07 71
Jon.Atle.Wetaas@katolsk.no

Menighetssekretær:
Frode Eidem
Frode.Eidem@katolsk.no

Organist:
Sara Strazynski
Sara.Strazynski@katolsk.no

Vaktmester og renholder:
Christy Reginold Lawrence

Frivillige på kontoret:
Romana Funnemark,
Berit Müller, Eileen Tørnes,
June Skaug, Gro Hindahl.

Leder av menighetsrådet:
Aasmund Vik
Falsensgt 27B, 0556 Oslo
Tlf. 22378498
Mobil: 47269148
aasmund.vik@nationaltheatret.no

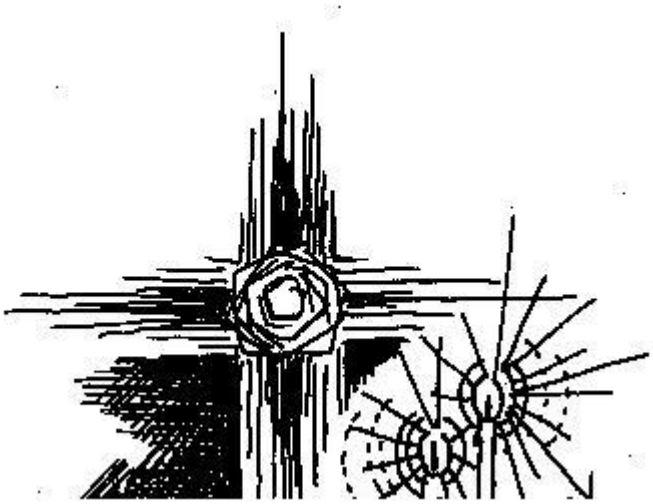

Utsnitt av tegning, Astri Tønnessen Berg

B-økonomi
Returadresse:
St. Hallvard kirke
Enerhauggt. 4
0651 Oslo

Ettersendes ikke ved varig adresseendring, men sendes tilbake til avsender med opplysning om den nye adressen.

St Hallvard kirke
Enerhauggt.4, 0651 Oslo
tlf: 23303200
fax: 23303201
e-post: oslo-st.hallvard@katolsk.no
http://www.katolsk.no/okb/Oslo/Hallvard

Kontortid
Mandag til fredag kl 1000-1400

Holmlia messested
Ravnåsveien 28,1254 Oslo
tlf: 22610217
tirsdag fra 1100 – 1330 **(Ny tid!!!)**

Hallvardsvaka
Bidrag kan sendes til menighetskontoret merket Hallvardsvaka eller til Aslaug Espe, Skogfaret 10, 1430 Ås
e-post: hallvardsvaka@katolsk.no , tlf: 64942641 / 64878681

Redaktør: Aslaug Espe
Ansvarlig redaktør: p. Frans Szajer ofm
Redaksjon: Kristin Espe Bjørnstad, Ole Martin Holte og Arthur Haakonsen

Hjelp oss å holde kartoteket i orden. Si fra om du flytter, om vi bruker feil navn, adresse, om husstanden mottar flere eksemplarer osv. Send oss gjerne en e-post... TAKK!!

Trykk: Haakon Arnesen as. Oslo